

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ**ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਐੱਫ.****ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।****ਬਨਾਮ****ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।****ਈਐਸਏ ਨੰ, 1964 ਦਾ 158-ਡੀ.**

ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ (1958 ਦਾ ਐਲਆਈਐਕਸ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ 1964 ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1963 ਦਾ III) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ—ਐਸ.ਐਸ. 3, 14 ਅਤੇ 50 ਨਵੰਬਰ, 26 ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ - ਕੀ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। • ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1963 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ। ਪਰ ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1963 ਦੁਆਰਾ ਜੋੜੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ

ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਰੀਟਰੋਜ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। , ਭਾਵ, 9 ਫਰਵਰੀ, 1959। ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ

ਹੈ ਕਿ 9 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਹਰ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ, ਸਰਕਾਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਸ, ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਕੇਬਲ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1963 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 8 ਮਾਰਚ, 1963 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋ ਉਸਨੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1960 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ 15 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਲਈ ਵੀ। ਅਜਿਹੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, - ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਪ੍ਰੋ ਵੀਸੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 47/100> ਦੇ ਅਧੀਨ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਸ੍ਰੀ ਉਧਮ ਸਿੰਘ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 3 ਅਗਸਤ, 1964 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਸ੍ਰੀ ਏ.ਐਨ. ਅਗਰਵਾਲ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 11 ਮਾਰਚ, , 1964, ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਐਸ, ਐਸ ਚੱਢਾ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਸ ਐਨ ਚੋਪੜਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

. ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਇਸ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸਵਾਲ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ 31 ਜੁਲਾਈ, 1960 ਨੂੰ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਅਮਲਯੋਗਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪੈਟਰਸਨ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 (1954 ਦਾ ਐਕਟ 44) ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ

ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪੁੱਤਰ ਇਹ ਨਿਲਾਮੀ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, 5 ਸਤੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ 23 ਸਤੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ- ਪਿਛਲੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ। 3 ਅਤੇ 4 ਸਤੰਬਰ ਦੀ 1956, ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਅਸਥਾਈ ਕਬਜ਼ਾ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ, ਵਸਨੀਕ- ਪੌਡੈਂਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ , ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ 30 ਅਗਸਤ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਸੌਦਾ ਕਰੇ, ਮੁਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ 1956. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 10 ਅਗਸਤ, 1959 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ, 1882 ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। 1882 ਦਾ ਐਕਟ 4), ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ । ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 31 ਅਗਸਤ, 1959 ਨੂੰ ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਲੰਬਾ/ਪਹਿਲਾਂ ਸਤੰਬਰ 1, 1956, ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ।

15 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ। ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਦਸੰਬਰ, 1954 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਟਾਈਟਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ. ਉਸਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵੀ

ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਮਲਾ 1954 ਦੇ ਐਕਟ 44 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। 11 ਜੂਨ, 1960 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ; ਇਸ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 31 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ 1 ਸਤੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ - ਦੁਕਾਨ - ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ।

ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 (1958 ਦਾ ਐਕਟ 59), 9 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ 15 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 v - ਪੜ੍ਹੇ-ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. “ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ-

(a) ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ; ਜਾਂ

(b) ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ, ਜਾਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ।

ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਰੈਂਟਸ, ਹੋਟਲ ਅਤੇ ਲਾਜਿੰਗ ਹਾਊਸ ਰੇਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਸਮਾਨ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਭਾਟੀਆ ਕੇ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਹਾਊਸਿੰਗ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਲਿਮਟਿਡ v ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਡੀਸੀ ਪਟੇਲ (1), ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ-

“ਸੈਕਸ਼ਨ 4(1) ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਧਾਨ-ਸੱਚ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਮਿਊਨਿਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਸੀ ”।

ਬਾਂਬੇ ਸਾਲਟ ਐਂਡ ਕੈਮੀਕਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਐਲ ਜੇ ਜੌਹਨਸਨ (2) ਵਿੱਚ, 1954 ਦੇ ਐਕਟ 44 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅਜੇ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ-

“ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਨਿਲਾਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਰੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਇਸ ਤਹਿਤ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੁੰਦਰ . ਦਾਸ

ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 29(2) ਅਧੀਨ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਵਰਗ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੁਰ ਚੇਜ਼ ਦਾ ਬਕਾਇਆ- ਪੈਸੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 2*9 ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ। ਇਸ ਲਈ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ sht_ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 1954 ਦੇ ਐਕਟ 44 ਦੇ 12 ਜੇ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਿਛਲੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਆਮ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਅਟਾਰਮੈਂਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨਿਲਾਮੀ -ਖਰੀਦਦਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖੁਦ ਹੀ ਲੀਜ਼ - ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਮਾਮਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

TLam Parkash ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ 10 ਦਸੰਬਰ 1962 ਨੂੰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 10 ਦਸੰਬਰ 1962 ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦ ਪੈਰੀਜ਼- ਇਹ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਸੀ ਜੋ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ

ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ।

8 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ, ਦਿੱਲੀ ਰੈੱਟ ਕੰਟਰੋਲ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1963 (1963 ਦਾ ਐਕਟ 4) ਦੁਆਰਾ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ-

- (a) ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ: ਜਾਂ
- (b) ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ, ਜਾਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ;

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ, ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ, ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹੋਣਗੇ। ਅਜਿਹੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰੇ।

1963 ਦਾ ਸੋਧ ਐਕਟ 4 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਰਤਨ 'ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ', ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਹਿਣ ਲਈ, 9 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 15 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। . ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਹਾਤੇ (i) ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਹਨ, ਜਾਂ (ii) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇਸ ਤਹਿਤ ਤਬਾਦਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੁੰਦਰ . ਦਾਸ

ਮਿਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ , ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੂਰਬੀ ਪੈਸੇ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 29 ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ। ਇਸ ਲਈ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ , ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 1954 ਦੇ ਐਕਟ 44 ਦੇ 12 ਜੇ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ

ਤਰ੍ਹਾਂ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਿਛਲੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ - ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਆਮ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਏ.ਯੂ.ਸੀ. ਤਿਓਨ-ਖਰੀਦਦਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖੁਦ ਹੀ ਲੀਜ਼ - ਇਹ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਮਾਮਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ 1 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 1 ਦਸੰਬਰ 1962 ਨੂੰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਦਸੰਬਰ 10, 1962। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ ਜੋ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ।

8 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ, ਦਿੱਲੀ ਹੈਟ ਕੰਟਰੋਲ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1963 (1963 ਦਾ ਐਕਟ 4) ਦੁਆਰਾ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ-

- (a) ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ; ਜਾਂ
- (b) ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ, ਜਾਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ;

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ, ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ, ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹੋਣਗੇ। ਅਜਿਹੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰੋ।

1963 ਦਾ ਸੋਧ ਐਕਟ 4 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਰਤਨ 'ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ', ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਵਾਨ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਹਿਣ ਲਈ, 9 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 15 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। . ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਹਾਤੇ (i) ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਹਨ, ਜਾਂ (ii) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਪੱਖ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਕਰਨ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਮੇਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ” ਸਿੰਘ ਜੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਝਿੜਕਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। 3 1963 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ 4 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੰਬਿਤ ਜਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਫਰਮਾਨ ਵਜੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਿੱਟੇ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿ ਸ਼ਬਦ ' ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ* ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਲਗਭਗ ਅੰਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਪਿਛਲੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਾਂ ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਬਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਤਰ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੀ, ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦੁਕਾਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਟਾਰ LaVs ਕੇਸ ਵਰਗਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਅਟਾਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਸੰਬਰ, 1954, ਜਾਂ ਸਤੰਬਰ, 1956 ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਮੁੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੀ - ਉਸ

ਦੁਆਰਾ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਨੇ ਜੇ ਦਾਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਐੱਸ . ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ , ਜੇ.ਆਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਨੂੰਨੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਜਾਂ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਬਦਲਵੇਂ ਸਟੈਂਡ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ K ਹੋਰ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਤੋਂ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ-'ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। . . ਹੋਰ.' ਉਹ - ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਅਫਸਰ ਤੋਂ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਕਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਅਟੌਰਨਮੈਂਟ ਦਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਤਰ ਲਾਲ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ—

“ਲੈਣਾ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸਿਰਫ ਸਹਿਮਤੀ ਜਾਂ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਜੇ

ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਅਫਸਰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ।

ਮੁਦਈ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇੱਕ ਨਾਮਜ਼ਦ ਆਈ ਦੀ ਹੈ

ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਮਾਲਕ ਦੇ ਬੇ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਸਟ ਵਿਖੇ ਕਿਰਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਪ੍ਰਮਾਣ-ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਅਜੇ ਵੀ ਸਿੰਦਰ ਦਾਸ, ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੇਹਰ ਗਿੰਘ ਜੇ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਰਾਇਆ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖੁਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ 'ਇੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਤਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਤਰ ਲਾਲ ਦਾ ਕੇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਿਜ਼ਿਓ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਣ ਦੀ ਰਕਮ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ

ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਅਤਰ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਕੀ ਸਧਾਰਨ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ 15 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-

ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਐਕਟ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ* ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ' _____ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਹੀ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ " ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਸ ਥਾਂ 'ਤੇ 1958 ਦਾ ਐਕਟ 59 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿੱਚ ਕਿਰਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ. ਚਮਨ ਪਾਸਵਾਨ (4) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡ ਸ਼ਿਪਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇੱਕ ਅਯੋਗਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਮਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਤੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰਥਕ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ

ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦੀ ਅਮਲਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਨਵੇਂ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਖਰੜੇ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਵੀਸ਼ੇ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ, ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ, 'ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਵੀਸ਼ੇ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਰੈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਕਟ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਖੋਜ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਅੱਗੇ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਵੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ 'ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਸਿਰਫ ਕਿਸੇ ਪੂਰਵ ਦਾ ਹਵਾਲਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਹੁੰਚ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ/ਪ੍ਰੋਵੀਸ਼ੇ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਦੁਕਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ, ਐਕਟ 59 ਆਫ਼ 1958

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਟੈਂਡ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਉਲਟ ਸਥਿਤੀ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਫਿਰ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ

ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਨਵਾਂ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ, ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਕੇਵਲ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੀ.ਸੀ. ਪੀਂਡਿਤ, ਜੇ.—ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੀਂਡਿਤ, ਜੇ. ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 8 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, — ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਬੰਬੇ ਸਾਲਟ ਐਂਡ ਕੈਮੀਕਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਐਲ.ਜੇ.ਜਾਨਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (2). ਹੁਣ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਹਨ। ਫਾਲਸ਼ੋ, ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. (21 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ) ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦੂਜਾ ਅਤਰ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਸ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ

ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 139-ਡੀ ਆਫ 1963, ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਦੁਆ ਅਤੇ ਮਹਾਜਨ , ਜੇ.ਜੇ., 4 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੇਦਾਰ ਅਤੇ ਪਟੇਦਾਰ ਜਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਇੱਕ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਾਲਕ (ਸਰਕਾਰ) ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਇਆ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਅਜੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਜੋ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ' ਅਟਾਰ ਲਾਵਜ਼ ਕੇਸ ' ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬੀਅਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸਥਾਈ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਪੱਤੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਜੋ ਆਈ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣਾ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕੰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼

ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਮੰਨਿਆ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਤਰ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭੇਦ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਇਮ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਉਸ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਤਰ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਹਾਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਵੱਡੀ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਤਰ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਦਾ ਕੇਸ, ਸਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ

ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ